

ENTREVISTA

ENTREVISTA A L'ACTOR XAVIER SOLER I PEIX «DR. SOLER»

A Granollers, el dia 18 de novembre de 1998.

Quan parlem d'actors, ens imaginem Hol·lywood, Antonio Banderas i Leo DiCaprio. Però aquest no és el cas de Xavier Soler i Peix, el més modest, però que gràcies al teatre i la televisió ha sabut guanyar-se un nom entre els actors catalans més coneguts. Bon dia, Sr. Soler:

P. Has estat sempre actor?

R. Sí, vaig començar com a músic, vaig entrar al teatre per fer la música d'una obra de teatre. Jo toco l'acordió. Llavors, poc a poc vaig anar deixant la música per fer-me actor. Però sí, sóc actor, o músic actor, com li vulguis dir, des de l'any 1976, o sigui que jo tenia llavors uns 22 anys o així.

P. Com vas començar en aquest ofici?

R. Vaig començar al carrer. Vaig començar fent la música d'una obra de teatre que es deia "Tripi-joc joc trip" i després em vaig ajuntar amb uns malabaristes que feien malabars i jo tocava l'acordió, a les Rambles, a Barcelona.

P. Era fàcil, els primers temps?

R. No, eren molt difícils, entre altres coses perquè si estaves a les Rambles tocant i venia la policia urbana, estava prohibit fer-ho. Feia poc que Franco havia mort, llavors no et deien que no es podia fer, el que feien directament era agafar-te l'acordió, i les boles i les bitlles als que feien malabars, i et quedaves sense l'eina de treball. Eren durs els començaments, però en qualsevol ofici sempre són dolents.

P. Digueu alguna anècdota dels programes amb Miki Moto a TV 3:

R. Persones Humanes, vols dir? Bé, recordo un atac de riure fulminant que ens va agafar un dia. El programa era en directe, per tant el que la gent estava veient en aquell moment a casa era el que estava passant a TV 3, no hi havia res gravat. Llavors jo tenia un personatge, que era el Doctor Soler, que era seriós, havia de ser-ho, no podia riure. I un dia ens va agafar, al Toni Clapés i a mi, un atac de riure a la tertúlia final i no la vam poder acabar. Un atac de

riure en directe i, és clar, que t'agafi un atac de riure quan estàs a la televisió i estàs gravant, es pot parar, que passi l'atac i després tornar a gravar i no passa

res; però en directe no es pot fer. I aleshores ens va agafar un atac de riure, però de riure, riure, però de riure molt, o sigui molt. Llavors xocava que el Dr. Soler que no se l'havia vist mai riure i que era un personatge seriós s'estava «descollonant» de riure per terra i vam contagiar el riure a tots els càmeres, el regidor, a tothom.

Després en Miquel, el Miki Moto, ens va «fotre» una «bronca» perquè es va haver d'aca-

bar el programa, no vam poder continuar parlant perquè

estàvem morts de riure.

P. Al llarg de la teva carrera has fet algunes obres de teatre. Digueu-ne algunes i alguna cosa sobre elles.

R. Algunes bastants, sí, perquè des de l'any 76 fins ara són 22 anys.

Primer vaig fer la del "Trip-i-joc-joc-trip", amb un grup de teatre de Sants, era una obra de pallassos; després vaig estar uns anys amb la petita companyia de

